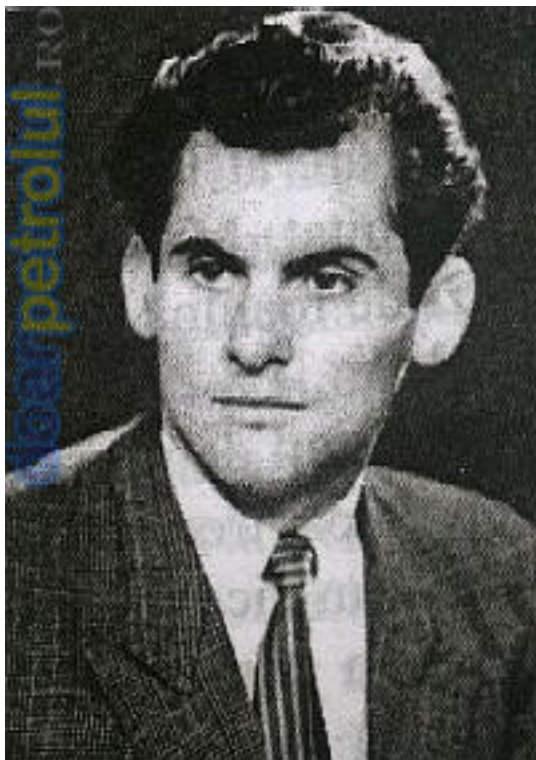

In anul 1952, cand fostul Juventus (Flacara) Bucuresti s-a mutat la Ploiesti, din echipa care, la sfarsitul aceluiasi an, retrograda in B, dar se califica in finala Cupei Romaniei, cand a pierdut (0-2) in meciul cu C.C.A. numai doi jucatori erau din partea loculi, atacantul Badin si fundasul Gica Pahontu. Acesta din urma abia terminase junioratul. Avea atunci 19 ani si antrenorul ILIE OANA a avut curajul sa-l foloseasca intr-o competitie dura si cu mari responsabilitati ce tineau de indeplinirea unor obiective de performanta, cum era o finala de cupa, dar si revenirea in primul esalon divizionar al tarii. Gica Pahontu nu avea nici un fel de complexe, era tare pe picioare, impetuos, puternic pana la limita regulamentului si, in plus avea un sut ametitor pentru portari, fie ei si din lotul nationalei. De altfel, Gica fara frica, cum i s-a spus mai tarziu juca, chiar de la varsta junioratului in echipa de juniori a uzinei "1 Mai" din Ploiesti, de unde a venit la Petrolul, club pe care l-a servit cu abnegatie si devotament timp de aproape 18 ani si cu care a castigat de trei ori campionatul (1958, 1959, 1966) si o data Cupa Romaniei in 1963.

Cu Petrolul a adunat un numar de 298 de meciuri in prima divizie. Mai avea numai 2 jocuri ca sa faca o cifra rotunda, care la acea vreme, insemna un record, dar s-a retras cu demnitate atunci cand, in 1969, si-a dat seama ca altuia i se cuvine locul de fundas dreapta, post in care l-a onorat ai in prima reprezentativa a tarii de 4 ori si in acele de juniori, tineret si "B" de 26 de ori.

O boala grea, contactata pe timpul unui turneu in Extremul Orient, a fost adversarul sau cel

Gheorghe Pahontu - "Meseriasul"

Scris de kr3bs

Vineri, 22 Februarie 2008 20:15

mai de temut. Cu o vointa de fier, dublata de o mare pasiune pentru fotbal, Gica Pahontu a revenit pe gazon, fara sa lase impresia ca ar fi abandonat o lupta in care nu a considerat niciodata ca ar putea fi invins. Cand insa a venit timpul retragerii nu a mai stat in cumpana, a pus tricoul in cui si a imbracat treningul de antrenor, care ii asigura continuitatea in fotbal. Timp de 4 ani (1969-1974) s-a dedicat formarii schimbului de maine al clubului petrolist, lucrand cu pasiune in cadrul Centrului de copii si juniori. Conditile materiale l-au obligata sa faca pasul catre nivelul, fie el si inferior al performantei

A plecat mai intai la Roman, apoi la Faurei, de aici a revenit in judetul de origine, la Petrolul Teleajen si Caraimanul Busteni. Norocul insa nu i-a suras. Mai mult chiar, boala mai veche recidivand, l-a obligat sa renunte la fotbal dupa anul 1980. Avea atunci numai 47 de ani. Era inca foarte tanar, dar ce folos? A mai trait pana in 1986 cand la 53 de ani, Gica cel fara frica, a cedat in fata unui destin nedrept si a fost obligat sa paraseasca aceasta lume in care nu a reusit sa realizeze tot ceea ce ar fi fost capabil sa implineasca cu calitatile pe care natura i le-a daruit. La mormantul sau din Ploiesti a venit din cand in cand, din Israel, Puiu Peretz cu o floare, iar numele lui Gica Pahontu este pomenit odata cu cele ale fotbalistilor disparuti, la reuniunile lunare ale veteranilor fotbalului, organizate la "Intrmacedonia" in Bucuresti. Parca prea putin totus fata de cat ar fi meritat unul dintre jucatorii emblematici ai fotbalului ploiestean.